

зього в состав разработанной системы с целью контроля загрязнения окружающей среды включают соответствующие аппаратные и программные средства. При этом должны быть учтены характерные свойства производственных процессах, протекающих на участках, где располагаются локальные узлы наблюдения и выработки соответствующие технические средства.

Производственные процессы транспортировки и переработки нефти и газа является многоэтапными, объекты распределены на больших площадях с разными условиями функционирования. Процесс транспортировки в зависимости от территории и условий работы требует индивидуального подхода, что обуславливает сложность поставленной задачи.

С целью создания многоуровневой системы, осуществляющей оперативный контроль, измерение и управление для обеспечения технической и экологической безопасности процесса транспортировки нефти и газа, в докладе также исследованы процессы, приводящие к аварийным ситуациям, вероятность возникновения этих процессов, необходимость и возможности проведения контроля, задачи оценка рисков и т.д. Если учесть влияние внешних факторов, в том числе географических и климатических условий, химического состава почвы, сейсмичность территорий, по которым проходят магистральные трубопроводы, то комплексный подход при мониторинге процесса транспорта нефти и газа может дать положительные результаты в экономике и экологии.

Список литературы

1. Кондратьев К.Я. Особенности методики спектрофотометрических измерений природных объектов / К.Я. Кондратьев, П.П. Федченко. // Исслед. Земли из космоса. 1993. – №1. – С. 15-23.

2. Mirsalimov R.M. L.R. Airborne Multichannel Spectrometer with the Electronically-Controlled Luminous Fluxes. MS2001-China Proceedings of the International Conference on Modeling and Simulation in Distributed Applications. September 25-27, 2001, Changsha, China, PP.633-636.

3. Панов Г. Е. Охрана окружающей среды на предприятиях нефтяной и газовой промышленности. / Г.Е.Панов, Л.Ф. Петрянин. – Недра 1986.

4. Bekirova L.R. Multifunctional liquid-crystal block-spectral system News of ANAS. Baku. 2008. – №3(11) – P.63.

УДК 378.2

І. О. Золотарьова

Харківський національний економічний університет, Харків, Україна

Н.А. Кошева

Національний університет «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого», Харків, Україна а

СТРУКТУРА ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Інформаційні та комунікаційні технології по визнанню фахівців є одним з пріоритетних напрямків науки і техніки, які в ХХІ столітті стануть вирішальними, критичними. В освіті роль критичних безсумнівно належить базовим інформаційним технологіям, тобто таким, що є основою освітніх технологій, які використовують засоби інформаційно-обчислювальної техніки і в сукупності утворюють технологічну інфраструктуру навчального закладу [1].

Аналіз переваг та недоліків існуючих інформаційних освітніх середовищ (ІОС) і сучасного стану інформаційних технологій та засобів телекомунікації, дозволяє сформулювати такі принципи побудови ІОС [2]:

Багатокомпонентність – інформаційно-освітнє середовище представляє собою багатокомпонентну систему, що включає в себе навчально-методичні матеріали, наукомістке програмне забезпечення, тренінгові системи, системи контролю знань, технічні засоби, бази даних та інформаційно-довідкові системи, сховища інформації будь-якого виду, взаємопов'язані між собою.

Інтегральність – інформаційна компонента ІОС повинна включати в себе всю необхідну сукупність базових знань в областях науки і техніки з виходом на світові ресурси, що визначаються профілями підготовки фахівців, враховувати міждисциплінарні зв'язки, інформаційно-довідкову базу додаткових навчальних матеріалів, що деталізують і поглиблюють знання.

Розподіленість – інформаційна компонента ІОС оптимальним чином розподілена по сховищам інформації (серверам) з урахуванням вимог і обмежень сучасних технічних засобів та економічної ефективності.

Адаптивність – інформаційно-освітнє середовище повинна не відторгатися існуючою системою освіти, не порушувати її структури та принципів побудови, також повинна дозволити гнучко модифікувати інформаційне ядро ІОС, адекватно відображаючи потреби суспільства.

Вищесказане робить необхідним розгляд інформаційно-освітнього середовища, з одного боку, як частини традиційної освітньої системи, а, з іншого боку, як самостійної системи, спрямованої на розвиток активної творчої діяльності учнів із застосуванням нових інформаційних технологій. І головна увага в системі освіти має бути в першу чергу направлено на підбір, перепідготовку та підтримку викладацького складу, який бере участь в технологічних програмах навчання [3]. Розвиток і розширення використання освітніх ІТ безпосередньо пов'язується з проблемою зміни ефективності навчання. Оцінку ефективності методів навчання із застосуванням ІТ дають зазвичай в порівнянні з традиційними методами і обмежуються вимірюванням результату навчання, іноді враховуючи і витрати часу учнів. Застосування такого підходу до оцінки інформаційних технологій в навчанні має на увазі, що останні не вносять нічого нового в цілі і завдання навчання. Насправді впровадження інформаційних технологій впливає на якість і зміст освіти. На думку експертів

пертів, нові інформаційні технології навчання дозволяють підвищити ефективність практичних і лабораторних занять з природничих дисциплін не менше ніж на 30%, об'єктивність контролю знань учнів – на 20-25%. Успішність у контрольних групах, які навчаються з використанням освітніх ІТ, як правило, вище в середньому на 0,5 бала (за п'ятибальною системою оцінки) [4].

Список літератури

1. *Suykens J.A.K., Horvath G., Basu S., Micchelli C. Vandewalle J. Advances in Learning Theory: Methods, Models and Applications. – Amsterdam.: IOS Press. – 2003. – 414 p.*
2. *Розушина Ю.В. Внедрение современных Интернет-технологий в образовательный процесс. Институт программных систем НАНУ, 03680, Киев, http://ifets.ieee.org/russian/depositary/v11_i3/pdf/7.pdf.*
3. *Гриценко В.И., Кудрявцева С.П., Колос В.В., Веренич Е.В. 2004. Дистанционное обучение: теория и практика. – К.: Наук.думка. – 2004. – 375 с.*
4. *М. Фрэнсис Келли. Политические последствия электронного обучения // Высшее образование в Европе. Том XXVII, №3, 2002.*

УДК 336.761(477)

Г.П. Коц, depteach@hneu.edu.ua

Харківський національний економічний університет, Харків, Україна

РИНОК ЦІННИХ ПАПЕРІВ І ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Фондовий ринок розглядається в якості одного із ефективніших механізмів регулювання перетоку фінансових ресурсів за допомогою ринкових важелів, де варто виділити: первинні цінні папери (акції та облигації), похідні фінансові інструменти (так звані деривативи) та базові принципи і умови здійснення операцій щодо розміщення й обертання різноманітних цінних паперів на ринку. Прикладом такого перетоку, насамперед, є залучення інвестиційних ресурсів для вирішення цілей та задач суб'єктів реального сектору економіки. Поряд з цим функціонування ринку державних цінних паперів дає орієнтири щодо визначення рівня безризикової процентної ставки та є інструментом грошово-кредитної та бюджетної політики.

Отже, аналіз ринку цінних паперів та перспективи його розвитку можна вважати основою, яка сприяє визначенню ключових напрямків у розбудові економіки, а відтак увага дослідників до тенденцій функціонування такого ринку є суттєвою. Прикладом таких досліджень є роботи таких відомих науковців як В. В. Корнєєв [3], Т. І. Лепейко [4]. Відповідно до проведення аналізу етапів зародження та становлення вітчизняного фондового ринку можна говорити про те, що формування правової основи та започаткування умов функціонування вітчизняного фондового ринку припадає на період з 1991–1995 роки. Поряд із цим започаткування умов зародження ринку похідних фінансових інструментів формується за підсумком 1995–1997 років. Разом з цим за підсумком 1998–1999 років більшість з дослідників визначає занепад ринку похідних фінансових інструментів та загалом помірність розвитку фондового ринку, де характерною ознакою його розвитку впродовж до 2006 року є забезпечення перерозподілу власності на основі формування спотворених умов обертання акцій приватизованих підприємств та облигацій афільованих підприємницьких структур [2]. Подальший розвиток вітчизняного ринку зазнає суттєвого впливу від наслідків світової фінансової кризи, що у підсумку змушує говорити про його недостатню розвиненість у порівнянні навіть з країнами, які за своїм змістом мають так звані перехідні економіки [1].

Водночас з цим доцільно відмітити, що торгівля більшістю цінними паперами здійснюється на неорганізованому ринку, що впливає на розбалансованість перерозподілу фінансових ресурсів з точки зору макроекономічної рівноваги, а відтак визначає вузькі місця і з погляду діяльності окремих суб'єктів господарювання. У підсумку це визначає доцільним поглиблення досліджень щодо проведення моніторингу як з погляду торгівлі цінними паперами, так і з урахуванням впливу таких торгів на діяльність окремих суб'єктів господарювання. Аналіз такої структури торгівлі цінними паперами вказує на те, що найбільший обсяг торгів припадає на торгівлю акціями та векселями. В той же час найменшу питому вагу у структурі розподілу торгівлі різновидами цінних паперів в Україні мають облигації місцевих позик, казначейські зобов'язання та деривативи (встановлено за даними сайту - www.ssmc.gov.ua). Якщо незначна питома вага казначейських зобов'язань має об'єктивну значимість, то торгівля облигаціями місцевих позик та деривативами суттєво пов'язана із сталістю економічного розвитку та напряму визначає одні з суттєвих перспектив розвитку вітчизняного ринку цінних паперів.

Разом з цим, до важелів розвитку вітчизняного ринку цінних паперів слід віднести розробку та впровадження нових підходів та методів щодо аналізу статистичної економічної інформації (інакше кажучи, ведення розширеного моніторингу розвитку фондового ринку та впливу такого розвитку на різні сегменти ринкової економіки), що є запорукою прийняття виважених управлінських рішень.

Список літератури

1. *Глуценко А. С. Развитие вітчизняного ринку деривативів як складової ринку цінних паперів / А. С. Глуценко, Д. М. Загорська // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Економічна серія. – 2009. – № 851. – С. 140–147.*
2. *Глуценко В. В. Інтегровані структури суб'єктів господарювання: визначення, сучасний стан функціонування та розвиток / В. В. Глуценко, Ю. В. Параніч. – Харків: СПД ФО Либуркіна Л.М., 2005. – 64 с.*
3. *Корнєєв В. В. Кредитні та інвестиційні потоки капіталу на фінансових ринках / В. В. Корнєєв. – К.: НДФІ, 2003. – 376 с.*
4. *Лепейко Т. І. Проблеми аналізу кон'юнктури ринку цінних паперів в Україні / Т. І. Лепейко // Наукові праці Донецького державного технічного університету. Сер. Економіка. – 2002. – Вип. 49. – С. 103–111.*